

מה עושים 55 אלף עובדי המדינה ב־1300 מיליון הל"י שלנו? בין השאר הם מאכלסים את הכינרת

זיהוי חדשות (המחיר: 200 פרוטה ל־ תעודה).

על אמונים ותנ"כיות

לְוָשִׁים וְאֶחָד סוסי רבייה (42 אלף ל"י לשנה) המוחזקים עלידי משרד החקלאות בחתהו בעכו הם דחוק

מבקר־המדינה מוזס
10000 ל"י לאורחים.

עסק מכנים (6000 ל"י לשנה משירותי רבייה). עסק פורה אחר הוא תכנית איכלוס הכינרת: עליגת לאפשר את גידולם של מיליון וחצי דגיני אמונים בכריכות מיר חדות שיבולן מיועד לאיכלוס ים־הכינרת באמונים, יש להוציא 12 אלף ל"י.

מובן שעם מתורבת כעס־הספר מתגלה קודם כל בסיועו לקידום התרבות והאמנות. משרד החינוך הועיד 120 אלף ל"י כהעני קות למסודות התרבות המתאימים. לא רק למזיאון העירוני בעכו ולגן החיות התנ"כי בירושלים, אלא אף לתוברת לכבוד אהרון מסקין.

הקצבה אחת של משרד החינוך מיועדת להוצאת קובץ אמריו ונאומיו של איש חינוך מובהק — הלא הוא שר חינוך לשע־ בר — הפרופסור בניציון דינור. וכדומה, וכדומה, וכדומה.

מדינת ישראל, 2850 ל"י לצלב האדום הבינ־לאומי.

על בריטניות ופיפרים

הַאֲמַת חַיִּיבַת להיכתב כי האורח המקבל תמורה מקיפה תמורת כספו. משרד התחבורה, למשל, איננו משיגה רק על 94 בתי־ספר לנהיגה בארץ, אלא אף על 45 אניות הצי (ש־25 מהן הן תוצרת גרמניה, במסגרת השילומים) ועל 45 מטוסי הצי האווירי (כולל 4 בריטניות ו־15 פיפ־רים).

30 אלף ל"י יוקדשו בשנה הקרובה ל־ ביקורת מקיפה בקשר לאיתשלוט דמי־

נשיא־המדינה בן־צבי
2000 ל"י לתזמורת

רשינות רדיו, כך שאיש מבעלי 372666 מקלטי הרדיו בארץ לא יישאר בלי רשיון. ביקורת מקיפה לא פחות, אך זולה הרבה יותר (6000 ל"י בכל מקרה) תוקדש לני־ פוי כרססת החשבים מכרטיסי הנפטרים והיורדים מצד אחד, ולהעקת רישומי ל־י דה לפנסיה־הלידה, מאידך.

במחיר הסיטוני של 100 אלף ל"י יוקמו 150 תארי טלפון ציבוריים נוספים ובמחיר 1.500 ל"י הטופס יודפסו 33500 דרכונים חדשים, שלא לדבר על רבע מיליון תעודות־

להסעת תזמורת צה"ל לטכסים (בעיקר לאלה של האמנת נציגים זרים).

לאו"ם וזרוב האדום

אַזְלֵם תַּקְצִיב המקדיש 240 מיליון ל"י לבטחון, 92 מיליון לחינוך, 44 מיליון לבריאות, לא נגמר כל כח מהר. אפילו אחר לחואה של חמישה מיליון ל"י לאל־על לצרכי פיתוח (כולל, בין השאר, 195 אלף ל"י לפתיחת מסעדה לעובדי אל־על בשדה התעופה בלוד) ומיליון ל"י לפי־ תוח תעשיית התגודים והפתילות ליצוא, נשאר עדיין מספיק כסף, למשל, לקבלת אורחים: 251220 ל"י לשנה. קודם כל — משרד החוץ (145 אלף לשנה), אך אפילו משרדו של ד"ר זיגפריד מוזס, מבקר המדי־

נה, מארח (1000 ל"י לשנה). משרדי הממשלה מוציאים על עיתונים יומיים (51500 ל"י) כמעט כמו על מכשירים לכיבוי אש (58450 ל"י), על כנסי גוער יהודי ערבי (2000 ל"י) פי שתיים מאשר על

שחקן "הבימה" מסקין
ליד גן־חיות תנ"כי:

חקר הדרכים לקיצור הזמן לאיבתון הכלבת (1000 ל"י) וכי וכי וכי. הלא כל הספף נשאר בארץ. 198 אלף הולכים לאו"ם כדמי החברות השנתיים של

2 כלי־שייט, 7 כלי־שייט, 70 אופנו־ עים, 200 קטנועים ו־456 מכונות עומ־ דים לרשות 6163 שוטרי ישראל. ועדיין אין זה הכל, לרשותם אף 63 סוסים ו־125 כל־ בים (שכלכלתם עולה 16 ל"י לכלב ל־ חודש).

אולם לרשות 55187 עובדי מדינת־ישראל (כולל 38 פסיכולוגים, 179 שופטים, 747 נהגים ו־14742 מורים) יעמוד בשנת התק־ ציב הבאה הרבה יותר — 1336500000 ל"י, ליתר דיוק. הם יוכלו לעשות בסכום זה הרבה דברים, כפי שמסתבר מדברי ה־ הסבר לתקציב 1959/60 שפורסמו השבוע (אנב, בשנה שעברה התפטר 1091 עובדי מדינה, פוטר 619 ונפטרו 67).

לניו־יורק לניקוסיה

עֶזְרָא וְכֹהֵן הַמִּדְיָנָה יכול, קודם כל, לעבוד בשירות החוץ בחוץ־לארץ (משרד החוץ מעסיק בדיוק 2 עובדים יותר בארץ מאשר בחוץ־לארץ — 312 בארץ, 310 בחוץ־לארץ). לנסוע באחת מ־69 המכונות של משרד־ החוץ בחוץ, לגור או/ו לעבוד באחד מ־19 הבניינים השייכים למדינת ישראל על אד־ מתניכר. אם רצונו בחברה גדולה מיטב לו לבחור בנציגות החוץ הישראלית ההומה ביותר בעולם — הקונסוליה הכללית בניו־ יורק (28 עובדים ישראלים + 61 עובדים מקומיים). הנציגות הוללילה ביותר היא ה־ קונסוליה בניקוסיה, קפריסין — שלושה איש בסך הכל (2 ישראלים, מקומי אחד).

מבחינת הכדאיות, הכי כדאי לעבוד מדינה להיות ראש־ממשלה או נשיא בית־המשפט העליון (משכורת יסוד: 1000 ל"י לחודש). גם שר (יסוד: 900 ל"י לחודש) או קאדי מוסלמי (ויש שמונה כאלה, ב־480 ל"י יסוד לחודש לקאדי) אינם הולכים ברגל. אין פלא שחבר הכנסת הממוצע (נ. א. שאינו יו"ר או סגן יו"ר הוואם לתוס־ פות) המקבל 370 ל"י (יסוד, כמובן) לחודש הוגה, לפעמים, במשרת שר.

מן הראוי לציין כי נשיא המדינה, יצחק בן־צבי, שומר על משכורת צע־ מן היום הראשון להכנסו לתפקידו (450 ל"י לחודש) לרשותו קרן מיוחדת, אותה הוא מצצל בע־ קר לסעד למקרים סוציאליים חמורים, של 6500 ל"י לשנה ולשכחו מוציאה 2000 ל"י

• כלכלת אסיר בבית־הסוהר עולה למדי־ נה 22.5 ל"י לחודש.

עסק עם ההתחרות, סיפרה השבוע שושנה, "פניתי אל ועד העובדים, בתור נציגת המחלקה, וקבענו שאף אחת מאיתנו לא תקבל עוד את המענקים ואת הסוכריות שהיה מנהל הייצור מחלק לנו בסוף כל יום, שבו היה הייצור מוגבר, הסוכרתי את הדבר לעובדות. אמרתי להן שמוטב להספיק פחות ולבדוק יותר את התוצרת. התחלנו לעבוד בצורה גורמלית."

כעבור ימים אחדים קיבלו העובדות התי־ ראה מההנהלה, שאם לא תוגבר התפוקה יהיה המפעל נאלץ לפטרן. הן הפנו את זעמן לעברה של שושנה, האשימו אותה בכל הצרות.

מאחר יותר ביקר מנהל המחלקה אצל מזל מנשה, עובדת מנבעת אולגה שהיתה זוכה בתדירות במענקי הפריון. בעקבות בני־ קור זה נכנסו כל הפועלות מלבד שושנה למשרד, חתמו על הצהרה בה טענו כי שושנה היא שהשפיעה עליהן להוריד בכח־ גה את התפוקה, בתמיכתו של מזכיר ועד־ העובדים ציון יונה. זה קרה בצהריים.

רבע שעה לפני סיום־העבודה קיבלה שר־ שנה הודעה שעליה להספיק את עבודתה עד לביורו. הסיבה: האשמה בחבלה ובפיגור בתפוקה בזמן, תביעת ההנהלה: פטריון.

שבועיים נמשכו הבירורים עד שהוזמן כבורר־יחיד מנהלה כסוף השיער של התע־ שיה הצבאית צבי דר. דר שוכנע מטענת העדה הראשית, דוריס שריון, ידידתו לשעבר של מנהל־הייצור במפעל, כי שושנה איימה עליה שתאטי את קצב־העבודה. הוא זיכה את שושנה וציון מאשמת חבלה, חייבם על הורדת הפריון. ציון הורחק מעבודתו לתקופה של חודשיים, שושנה למשך חודש.

לשני ילדים והמפרנסת היחידה של מש־ פחתה. בעלה מאושפז מזה חמש שנים בבית־חולים ללא כל סיכויי החלמה. בכל זאת אין שושנה יוצאת מזה שבועיים ל־ע־ בודתה. הנהלת בית־החרושת בו היא ער־ בות, מפעלי הניר בחודרה, האשימה אותה ואת מזכיר ועד־העובדים במפעל, בחבלה ובפיגור בתפוקה בזמן, הרחיקה את ה־ שניים לפי צירבורות לתקופות של חודש וחודשים מן העבודה.

עשתה של שושנה: להדים. היא עשתה מה שעשתה, לדבריה, מאחר שלא הצליחה להיטיב את תנאי עבודתן של הפועלות ב־ מפעל, בשום דרך אחרת.

שושנה עבדה במחלקת גמר ומיון יחד עם עשר בחורות נוספות. לפני כחצי שנה העבירו את המחלקה למחסן חוץ־ שאור חשמל דלק בו במשך כל שעות־היום. הב־ גות התלוננו כי אין אפשרות להבחין בגליו־ גות הפסולים באור החלש. מנהל העבודה אייזיק שור ומנהל הייצור קסון, השיבו כי הם מכירים בכך ומקבלים זאת על אחריותם.

מאחר שבמפעל הניר לא היו קיימות פרמיות רגילות, הנהיגה ההנהלה שיטת פרמיות בלתי רגילה: בסוף החודש היתה ניתנת העסקה של 20 לירות רק לאותה בחורה שהספיקה יותר מכל מן חברותיה האחרות. בחורה שהספיקה כמות זעירה פחות, לא היתה זוכה לכל העסקה. שיטה זו היתה נוחה מאד להנהלה, גרמה לתח־ רות פרועה בין העובדות.

הבנות דאגו להספיק גדול ככל האפשר, שמו לב פחות למיון עצמו. התוצאה: פס־ לת התוצרת ע"י הסחורים, נזיפות ואיומים בפטורין לעובדות.

לא עוד סוכריות. ראינו שזה לא

שקמה בשעתה שככה אמנם, אך האב לא נרגע. הוא התרוצץ במשך חודשים רבים ממשרד המשרד, התחנן לאפשר לו ולאשתו לקבור את בנם קבורת אדם.

שדרות עצים לבטחון. השבוע הגיעו משרד־הרבות והמועצה המקומית של פרס־ חנה לידי הסכם, שימנו בקצה השטח שיועד להרחבת בית הקברות הקיים חלקה בגודל 15 מ"מ שתהיה מיועדת לנטרטים מנישואי־ תערוכת. ליתר בטחון קבעו בתוכנית שתי שדרות של עצים ודרן, שיפרידו בין החלקה הקטנה לבין יתר החלקות.

עטופים במעילים עבים, מפני גשמי־הברכה שירדו סוף סוף בשבוע, התכנסו בשעות אחר־הצהריים המוקדמות הנורים ונציגי מוס־ דות הציבור של המושבה, כדי להחזיר לילד את כבודו שהושפל. שבוע לפני מועד הקבורה דאגו הוורים להדביק מודעות בר־ חובות, ציפו שלפחות שכניהם הלא־דתיים, שבשעתו גילו הזדהות עם מאבקם, יבואו להשתתף בלחיה. כאשר הגיע המועד שנקבע להעברה, היו בשטח בית־הקברות רק שני אנשים, שבאו מרצונם החפשי, לא עקב תפקידם.

למשמר השוטרים שנשלח למקום, במטרה למנוע הפגנות אנטי־דתיות, לא היתה עבודה. איש לא הופיע, לא כמפגינן ולא כידיד. סיכם את הפרשה בקול גמור ראש המועצה המקומית של פרס־חנה, בנימין שרון: "אנו עושים מעט מדי כדי לגשר על הניגודים שבינינו ובין העולים הלא יהודים. עלינו לזכור כי גם בשעה שאנו מכים על חטא אין לעשות זאת על עוה הוותל."

עבודה חבלה בפריון

שושנה לאסור (29) היא אשה בריאה, אם

געת רק מעצם החשד כי חושי ינסה להגיע עמה להסכם בנידון, פנתה בתביעה נמרצת למערכת ההכחשי ידועה זו. אחת, איימה היא, תפרסם הכחשה זו בכל עתונות־הבוקר של יום המחרת. דב יורקובסקי, ראש־ המערכת הנמרץ של ידיעות אחרונות, הידיעה ששלה היא מבוססת, הטיל על כתבו הבכיר של העתון בבירה, העתונאי החתק והממושקף מנחם ברש, לחקור את הפרשה בבנות־הראשית בירושלים.

דת

הכאה על חזה הזולת

אינני מאמין שאתם באמת מעבירים כאן את בני אהרון, אני רוצה לראות בעצמי מה יש בתוך הארון, קרא ביום גשום בשבוע שעבר שמואל שטיינברג (50) בשעה שאנשי החברא־קדישא של פרס־חנה פתחו את קבר בנו כדי להעביר את שריוני לקבורה אנושית. האנשים נדהמו, אך לא סרבו לאב האומלל. הם פתחו את מכסה הארון, האב הציץ פנימה, נרתע לאחוריו כשהוא מנוענע בראשו לחיוב.

לפני כשנה וחצי מת בנו של שטיינברג ממחלת שיתוק־הילדים. כאשר ביקשו לה־ ביאו לקבורה התנגדה הרבנות בתוקף לק־ בור את הילד בשטח בית־הקברות. הארון (5), בן תערוכת לאב יהודי ואם נוצרית, נקבר מחוץ לגדר במרחק של שלושה מטרים בלבד מן הכביש. הסערה הציבורית